

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. v právní věci žalobce **J.K.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Davidem Oplatkem, advokátem se sídlem Buzulucká 6, Praha 6, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. OD 233/15-4/67.1/15072/St,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 3. 4. 2015, č. j. OD 233/15-4/67.1/15072/St, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, oddělení dopravně správních agend a přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUCL/128182/2014, kterým byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že dne 20. 4. 2014 ve 12:43 hodin řídil motocykl ■■■, registrační značky ■■■, a při jízdě po silnici č. I/9 v obci D. mu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost jízdy 93 km/h. Po odečtení tolerance měřícího zařízení ve výši +/- 3 km/h byla jako nejnižší možná rychlost naměřena rychlost 90 km/h. Tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost v tomto úseku stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h o 40 km/h. Za tento přestupek byla žalobci podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a podle § 125c odst. 5 téhož zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu jeho trvalého bydliště Myslbekova 710/25, Praha 6, kterou žalobce v písemnosti ze dne 21. 1. 2015 (č. 1. 56 správního spisu) označil za aktuální adresu pro doručování. V místě doručování nebyl žalobce doručovatelem zastižen, proto byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Dle doručky založené ve správním spise na č. 1. 91 byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 8. 4. 2015. Vzhledem k tomu, že si žalobce zásilku v úložní době nevyzvedl, byla mu dne 22. 4. 2015 vložena do schránky.

Žalobce v žalobě namítá, že bylo o přestupku rozhodnuto po uplynutí roční prekluzivní lhůty, a odkazuje na § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dle kterého nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Žalobce tvrdí, že v daném případě nemohla nastat fikce doručení dle § 23 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť zásilka byla do domovní schránky žalobce vložena až dne 22. 4. 2015, tj. po uplynutí roční prekluzivní lhůty od spáchání přestupku. Žalobce se v této souvislosti dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011-77, který jako jednu z obligatorních podmínek pro fikci doručení písemnosti výslovně zmiňuje vložení písemnosti do domovní schránky. Žalobce má za to, že pro úspěšné doručení mu zásilka měla být vložena do domovní schránky v pondělí 20. 4. 2015, neboť lhůta pro uložení zásilky skončila v sobotu 18. 4. 2015.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že zásilka doručovaná na adresu bydliště žalobce byla připravena k vyzvednutí dne 8. 4. 2015. Od tohoto dne počala běžet lhůta 10 dnů, po jejímž uplynutí lze považovat zásilku za doručenou dle § 24 odst. 1 správního řádu. Desátý den připadl na 18. 4. 2015, což byla sobota, proto se v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu považuje za desátý den pondělí 20. 4. 2015. Tento den bylo žalobci rozhodnutí doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu a nabylo také právní moci. Fakt, že zásilka byla vložena do schránky žalobce až dne 22. 4. 2015, nemá na okamžik doručení žádný vliv. Správní řád nestanoví konkrétní den, kdy má být zásilka do schránky vložena. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud napadené rozhodnutí přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci je klíčová specifická otázka související s tzv. doručováním fikcí ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu. Není pochyb, že jednou z podmínek doručení fikcí je předcházející správné uložení písemnosti, které upravuje § 23 správního řádu. Posledně zmiňované ustanovení přitom v odst. 4 obsahuje postup, který následuje v případě, nepodařilo-li se písemnost adresátu doručit standardním způsobem, a bylo ji tudíž nutné uložit. Dle § 23 odst. 4 správního řádu *„Adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.“*

Námitkami stěžovatelů, že jim nebyla písemnost vložena do schránky bezprostředně poté, co desetidenní úložní lhůta uplynula, se již v několika případech zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudcích ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 As 58/2013 - 46, či ze dne 30. 9. 2014,

č. j. 10 Ads 21/2014 - 25 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), se však přiklonil k závěru, že ze zákonné úpravy § 23 odst. 4 správního řádu lze dovodit, že k vložení zásilky do domovní schránky adresáta může dojít i později než ihned 11. den po uložení zásilky. Zákon totiž s případným prodlením při vhození písemnosti dle § 23 odst. 4 správního řádu do schránky adresáta nespojuje důsledek neúčinnosti doručení a pouze zpoždění s tímto úkonem nemůže mít žádný vliv na datum, ve kterém došlo k fikci doručení.

Dle § 24 odst. 1 správního řádu *„Jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.“* V projednávaném případě byla zásilka obsahující napadené rozhodnutí připravena k vyzvednutí dne 8. 4. 2015. Desátý den ode dne, kdy byla písemnost připravena k vyzvednutí, uplynul v sobotu 18. 4. 2015. Dle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu *„Pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, připadne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin.“* Nejbližším pracovním dnem bylo pondělí 20. 4. 2015, tímto dnem se tedy napadené rozhodnutí považuje za doručené a bylo žalobci oznámeno ve smyslu § 72 odst. 1 správního řádu.

Pro úplnost soud dodává, že závěry vyslovené sedmým senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011-77, na který žalobce odkazuje, byly zpochybněny třetím senátem Nejvyššího správního soudu, který usnesením ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 23, postoupil rozšířenému senátu k posouzení otázku, zda má na zákonné doručení písemnosti fikci podle § 24 odst. 1 správního řádu vliv následné vložení písemnosti do domovní schránky adresáta, nebo na jiné vhodné místo, ve smyslu ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu. Krajský soud však znovu zdůrazňuje, že v projednávaném případě ani žalobce nezpochybňuje skutečnost, že provozovatel poštovních služeb svou povinnost dle § 23 odst. 4 správního řádu splnil dne 22. 4. 2015.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno, že by napadené rozhodnutí nabylo právní moci po uplynutí prekluzivní lhůty jednoho roku od spáchání přestupku, kterým byl žalobce shledán vinným. Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a který náhradu nákladů řízení ani neuplatňoval. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 14. března 2016

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně